ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 18ης Φεβρουαρίου 1970*

Στην υπόθεση 40/69,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Bundesfinanzhof Μονάχου προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του παραπέμποντος δικαστηρίου μεταξύ

Hauptzollamt Hamburg-Oberelbe

και

εταιρίας Paul G. Bollmann, Αμβούργο,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του κανονισμού 22/62 του Συμβουλίου και του κανονισμού 77/62 της Επιτροπής, όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό 136/62 της Επιτροπής,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους R. Lecourt, πρόεδρο, R. Monaco (εισηγητή) και P. Pescatore, προέδρους τμήματος, A. M. Donner, W. Strauß, A. Trabucchi και J. Mertens de Wilmars, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: K. Roemer
γραμματέας: A. Van Houtte

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(Το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με Διάταξη της 30ής Ιουλίου 1969, που περιήλθε στο Δικαστήριο την 3η Σεπτεμβρίου 1969, το Bundesfinanzhof της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της ΕΟΚ, ορισμένα ερωτήματα ως προς την ερμηνεία των κανονισμών 22 του Συμβουλίου ΕΟΚ, της 4ης Απριλίου 1962 (ABl 1962 No 30) και 77 της Επιτροπής ΕΟΚ, της 23ης Ιουλίου 1962 (ABl 1962, No 66), όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό 136 της Επιτροπής ΕΟΚ, της 31ης Οκτωβρίου 1962 (ABl 1962 No 113).

Επί του πρώτου ερωτήματος

2 Με το πρώτο του ερώτημα το αναφερθέν δικαστήριο ζητεί από το Δικαστήριο να κρίνει αν το άρθρο 14 του κανονισμού 22/62 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι τα κράτη μέλη μπορούν και οφείλουν να προσφεύγουν στη θέσπιση διατάξεων εσωτερικού δικαίου προκειμένου να προσδιορίσουν ποια προϊόντα έχουν υποβληθεί στην προβλεπόμενη από το άρθρο 1 του κανονισμού εισφορά και να τα διακρίνουν σε σχέση με άλλα.

3 Κατά το άρθρο 14 του κανονισμού 22/62 «τα κράτη μέλη λαμβάνουν όλα τα μέτρα για την προσαρμογή των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών τους διατάξεων, κατά τρόπο ώστε ο παρών κανονισμός, εφόσον δεν ορίζει άλλως, να μπορεί πράγματι να εφαρμοστεί από την 1η Ιουλίου 1962».

4 Δεδομένου ότι, σύμφωνα με το άρθρο 189, εδάφιο 2 της Συνθήκης, ο κανονισμός 22/62 ισχύει άμεσα σε όλα τα κράτη μέλη αποκλείεται, εφόσον δεν ορίζεται άλλως, η δυνατότητα των τελευταίων να λαμβάνουν μέτρα εφαρμογής του που να μεταβάλλουν το περιεχόμενο ή να συμπληρώνουν τις διατάξεις του.

Στο βαθμό που τα κράτη μέλη έχουν μεταβιβάσει στην Κοινότητα κανονιστικές αρμοδιότητες σε θέματα δασμολογικά, προκειμένου να εξασφαλιστεί η εύρυθμη λειτουργία της κοινής γεωργικής αγοράς, δεν έχουν πλέον εξουσία θεσπίσεως κανονιστικών διατάξεων στον εν λόγω τομέα.

5 Συνεπώς, το άρθρο 14 του κανονισμού 22/62 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι τα κράτη μέλη οφείλουν να λαμβάνουν όλα τα απαραίτητα μέτρα για την εξάλειψη των εμποδίων στην εφαρμογή του κανονισμού από 1ης Ιουλίου 1962, τα οποία μπορούν να προέλθουν από τη νομοθεσία τους.

6 Το άρθρο, επομένως, αυτό δεν επιτρέπει την εκ μέρους των κρατών μελών θέσπιση εσωτερικών διατάξεων που να θίγουν το περιεχόμενο του ιδίου του κανονισμού.

Κατά συνέπεια, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί αρνητική απάντηση.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

7 Για την περίπτωση που στο πρώτο ερώτημα θα δινόταν αρνητική απάντηση, το Bundesfinanzhof έθεσε στο Δικαστήριο το ερώτημα «αν το άρθρο 1 του κανονισμού 22/62, όπου αναφέρονται ορισμένα προϊόντα που περιλαμβάνονται στο Κοινό Δασμολόγιο πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι οι ονομασίες των προϊόντων αυτών μπορούν να ερμηνευθούν από τους εθνικούς νομοθέτες, δεδομένου ότι οι ονομασίες των προϊόντων που περιέχονται σ' ένα δασμολόγιο έχουν οπωσδήποτε ανάγκη ερμηνείας».

8 Δεδομένου ότι η ονομασία των προϊόντων στην οποία αναφέρονται οι κανονισμοί περί ιδρύσεως κοινής οργανώσεως αγοράς ανήκει στο κοινοτικό δίκαιο, η ερμηνεία τους δεν μπορεί να γίνει παρά μόνο κατά τρόπο που να διαφυλάσσονται οι κοινοτικές αρμοδιότητες.

Άλλωστε, οι κοινές οργανώσεις των γεωργικών αγορών, όπως αυτή την οποία σκοπεί να ιδρύσει βαθμιαία ο κανονισμός 22/62, δεν είναι δυνατόν να επιτελέσουν τη λειτουργία τους παρά μόνο εφόσον οι διατάξεις που εκδίδονται για την πραγματοποίησή τους εφαρμόζονται κατά ενιαίο τρόπο σε όλα τα κράτη μέλη.

Συνεπώς οι ονομασίες των προϊόντων τα οποία αφορούν οι οργανώσεις αυτές πρέπει να έχουν το ίδιο περιεχόμενο σε όλα τα κράτη μέλη.

9 Η απαίτηση αυτή θα διακινδύνευε αν, σε περίπτωση δυσχερειών κατά τη δασμολογική κατάταξη ενός εμπορεύματος, μπορούσε κάθε κράτος μέλος να καθορίζει με την ερμηνεία το περιεχόμενο αυτό.

Σε περίπτωση δυσχερειών κατά την κατάταξη ενός προϊόντος, η διοίκηση του οικείου κράτους μπορεί μεν να υποχρεωθεί να λάβει μέτρα εφαρμογής και να διαλύσει με την ευκαιρία αυτή τις αμφιβολίες που δημιουργεί η ονομασία ενός προϊόντος, αλλά μόνο τηρώντας τις κοινοτικές διατάξεις και χωρίς οι εθνικές αρχές να μπορούν να θεσπίσουν δεσμευτικούς ερμηνευτικούς κανόνες.

10 Επομένως, στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να δοθεί αρνητική απάντηση.

Επί του τρίτου ερωτήματος

11 Για την περίπτωση που θα δινόταν στο δεύτερο ερώτημα αρνητική απάντηση, το Bundesfinanzhof ζητεί από το Δικαστήριο να κρίνει αν οι ουρές γάλων αποτελούν ράχες (μέρη ράχης) ή άλλα μέρη πουλερικών κατά την έννοια του άρθρου 2 του κανονισμού 77/62, όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 1 του κανονισμού 136/62 ή βρώσιμα παραπροϊόντα, κατά την έννοια του άρθρου 3 του ίδιου κανονισμού.

12 Σύμφωνα με ένα γενικό κανόνα δασμολογικής κατατάξεως, τον οποίο εκφράζει η παράγραφος 5 των «γενικών κανόνων για την ερμηνεία της ονοματολογίας του Κοινού Δασμολογίου» (κανονισμός 950/68 του Συμβουλίου, ABl 1968, Nr L. 172) τα προϊόντα που δεν υπάγονται σε καμία από τις δασμολογικές κλάσεις πρέπει να κατατάσσονται στην κλάση που αναφέρεται στα πλέον ομοιάζοντα προς αυτά προϊόντα.

Η ομοιότητα μεταξύ διαφόρων προϊόντων κρίνεται βάσει όχι μόνο των φυσικών τους χαρακτηριστικών, αλλά και της χρήσης τους και της εμπορικής τους αξίας.

Πλην ειδικών περιπτώσεων, η εμπορική αξία ενός προϊόντος εκφράζεται συνήθως με την αγοραία τιμή του.

13 Η έκφραση «ράχες και λαιμοί» που περιέχεται στο άρθρο 2 του κανονισμού 77/62, όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό 136/62, αναφέρεται σε μέρη σφαγμένων πουλερικών, διάφορα εκείνων που αποχωρίζονται ακριβώς από τις ράχες και που αποτελούν, υπό την ιδιότητά τους αυτή, κατάλοιπα του τεμαχισμού του ζώου, όπως τα επίδικα προϊόντα.

Η εμπορική αξία των τελευταίων, όπως αντικατοπτρίζεται στην τιμή τους στην αγορά, είναι πολύ χαμηλή και, οπωσδήποτε, πολύ κατώτερη από την αξία των

«μερών σφαγμένων πουλερικών» που απαριθμούνται στο άρθρο 2 του κανονισμού 77/62.

14 Το γεγονός αυτό επιβεβαιώνεται εμμέσως από τον κανονισμό 79/66 της Επιτροπής ΕΟΚ, της 29ης Ιουνίου 1966, (ABl 1966, Nr 118), ο οποίος, ενώ κατατάσσει τις ουρές γάλων μαζί με τις «ράχες και λαιμούς», θέτει γι' αυτές συντελεστή μετατροπής ο οποίος, στα πλαίσια του κανονισμού 77/62, προσεγγίζει περισσότερο το συντελεστή για τα «βρώσιμα παραπροϊόντα» (άρθρο 3) παρά τους συντελεστές που ισχύουν για τις «ράχες και τους λαιμούς» και τα «άλλα μέρη πουλερικών» (άρθρο 2, όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό 136/62).

15 Κατά συνέπεια, η έκφραση «βρώσιμα παραπροϊόντα», κατά την έννοια του άρθρου 3 του κανονισμού 77/62, πρέπει να ερμηνευθεί έτσι, ώστε να συμπεριλάβει προϊόντα ανάλογης εμπορικής αξίας, όπως το επίδικο προϊόν.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

έχοντας υπόψη τα διαδικαστικά έγγραφα,

αφού άκουσε την έκθεση του εισηγητή δικαστή, τις προφορικές παρατηρήσεις της καθής στην κυρία δίκη, της Κυβερνήσεως της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, καθώς και τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα,

έχοντας υπόψη τη Συνθήκη περί Ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και ιδίως τα άρθρα 38 έως 47 και 177, τον κανονισμό 22 του Συμβουλίου ΕΟΚ της 4ης Απριλίου 1962, τους κανονισμούς 77 της 23ης Ιουλίου 1962 και 136 της 31ης Οκτωβρίου 1962 της Επιτροπής ΕΟΚ, τον κανονισμό 79 της Επιτροπής ΕΟΚ της 29ης Ιουνίου 1966, τον κανονισμό 950 του Συμβουλίου ΕΚ της 28ης Ιουνίου 1968, το Πρωτόκολλο περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητος και ιδίως το άρθρο 20 και τον Κανονισμό Διαδικασίας του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε με Διάταξη της 30ής Ιουλίου 1969 το Bundesfinanzhof της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, αποφαίνεται:

1) Το άρθρο 14 του κανονισμού 22 του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητος, της 4ης Απριλίου 1962, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι τα κράτη μέλη οφείλουν να λαμβάνουν τα απαραίτητα μέτρα για την εξάλειψη των εμποδίων στην εφαρμογή του κανονισμού που είναι δυνατόν να προέλθουν από τη νομοθεσία τους, χωρίς, ωστόσο να τους επιτρέπεται να θεσπίζουν εσωτερικές διατάξεις που να θίγουν το περιεχόμενο του ιδίου του κανονισμού.

2) Το άρθρο 1 του κανονισμού 22 του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητος, της 4ης Απριλίου 1962, το οποίο απαριθμεί ορισμένα προϊόντα που περιλαμβάνονται στο Κοινό Δασμολόγιο, δεν εξουσιοδοτεί τις εθνικές αρχές των κρατών μελών να θεσπίζουν προς το σκοπό εφαρμογής των εν λόγω ονομασιών δεσμευτικούς ερμηνευτικούς κανόνες.

3) Σύμφωνα με το άρθρο 3 του κανονισμού 77 της Επιτροπής της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητος, της 23ης Ιουλίου 1962, η έκφραση «βρώσιμα παραπροϊόντα» πρέπει να ερμηνευθεί έτσι, ώστε να συμπεριλάβει προϊόντα ανάλογης εμπορικής αξίας, όπως είναι οι «ουρές γάλων».

Lecourt Monaco Pescatore Donner

Trabucchi Strauß Mertens de Wilmars

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 18 Φεβρουαρίου 1970.

Ο Γραμματέας
A. Van Houtte

Ο Πρόεδρος
R. Lecourt